

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2022. december 22.*

„Előzetes döntéshozatal – Belső piac – Az EUMSZ 114. cikk (2) bekezdése – Adójogi rendelkezések kizárása – 2000/31/EK irányelv – Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások – Elektronikus kereskedelem – Elektronikus ingatlanközvetítő portál – Az 1. cikk (5) bekezdésének a) pontja – Az »adózás területének« kizárása – 2006/123/EK irányelv – Belső piaci szolgáltatások – A 2. cikk (3) bekezdése – Az »adózás területének« kizárása – (EU) 2015/1535 irányelv – Az 1. cikk (1) bekezdésének e) és f) pontja – A »szolgáltatásokra vonatkozó szabály« és a »műszaki szabály« fogalma – Az ingatlanközvetítői szolgáltatások nyújtóival szembeni azon kötelezettség, hogy gyűjtsék és az adóhatósághoz továbbítsák a bérleti szerződésre vonatkozó adatokat és levonják a megtörtént kifizetéseket terhelő forrásadót – Adójogi képviselő kijelölésének az Olaszországban állandó telephellyel nem rendelkező szolgáltatókkal tekintetében előírt kötelezettsége – EUMSZ 56. cikk – Korlátozó jelleg – Jogszerű célkitűzés – Az adójogi képviselő kijelölése kötelezettségének aránytalan jellege – Az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése – Olyan nemzeti bíróság előjogai, amelynek határozatai a belső jog értelmében nem támadhatók meg bírósági úton”

A C-83/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) a Bírósághoz 2021. február 9-én érkezett, 2021. január 26-i határozatával terjesztett elő

az **AIRBNB Ireland UC plc**,

az **Airbnb Payments UK Ltd**

és

az **Agenzia delle Entrate**

között,

a **Presidenza del Consiglio dei Ministri**,

a **Ministero dell'Economia e delle Finanze**,

a **Federazione delle Associazioni Italiane Alberghi e Turismo (Federalberghi)**,

a **Renting Services Group Srls**,

* Az eljárás nyelve: olasz.

a Coordinamento delle Associazioni e dei Comitati di tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e dei consumatori (Codacons)

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl (előadó) és J. Passer bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: C. Di Bella tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. április 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Airbnb Ireland UC plc és az Airbnb Payments UK Ltd képviseletében M. Antonini, S. Borocci, A. R. Cassano, M. Clarich, I. Perego, G. M. Roberti avvocati, és D. Van Liedekerke advocaat,
- a Federazione delle Associazioni Italiane Alberghi e Turismo (Federalberghi) képviseletében E. Gambaro, A. Manzi és A. Papi Rossi avvocati,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: R. Guizzi avvocato dello Stato,
- a belga kormány képviseletében M. Jacobs és L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben segítőjük: C. Molitor avocat,
- a cseh kormány képviseletében T. Machovičová, M. Smolek és J. Vlácil, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében N. Vincent és T. Stéhelin, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. Hoogveld, meghatalmazotti minőségben,
- az osztrák kormány képviseletében M. Augustin, A. Posch és J. Schmoll, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, P. Rossi és E. Sanfrutos Cano, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. július 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) 1. cikke (5) bekezdése a) pontjának, a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2006. L 376., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.) 2. cikke (3) bekezdésének, a műszaki szabályokkal és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 241., 1. o.) 1. cikke (1) bekezdése e) és f) pontjának, valamint az EUMSZ 56. cikk és az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az Airbnb Ireland UC plc és az Airbnb Payments UK Ltd, valamint az Agenzia delle Entrate (adóhatóság, Olaszország) között a rövid távú bérletekre vonatkozó ingatlanközvetítési szolgáltatások adójogi rendszerére vonatkozó olasz jogi rendelkezés jogszerűsége tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2000/31 irányelv

- 3 A 2000/31 irányelv (12) preambulumbekzdése értelmében:

„Szükséges bizonyos tevékenységeket kizárni ennek az irányelvnek a hatálya alól arra hivatkozással, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága ezeken a területeken ebben a szakaszban nem biztosítható a Szerződés, illetve a másodlagos jogforrások alapján. E tevékenységek kizárása nem érintheti a belső piac megfelelő működéséhez utóbb szükségesnek bizonyuló jogi eszközöket. Az adózást, különösen az irányelv által tárgyalt szolgáltatások jelentős részére kivetett általános forgalmi adót, ki kell zárni ennek az irányelvnek a hatálya alól.”

- 4 Ezen irányelv (13) preambulumbekzdése kimondja:

„Ennek az irányelvnek nem célja, hogy fiskális kötelezettségekkel kapcsolatos szabályokat állapítson meg, és nem is zárja ki eleve az elektronikus kereskedelem fiskális vonatkozásaival kapcsolatos közösségi jogi eszközök kidolgozását.”

- 5 Az említett irányelvnek „Az irányelv célja és alkalmazási köre” című 1. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) Ez az irányelv a belső piac megfelelő működéséhez kíván hozzájárulni az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgásának biztosítása által.

[...]

(5) Ez az irányelv nem alkalmazható:

a) az adózás területén;

[...]”

A 2006/123 irányelv

6 A 2006/123 irányelv (29) preambulumbekzdése értelmében:

„Tekintettel arra, hogy a Szerződés az adózási ügyekre vonatkozóan meghatározott jogalapokról rendelkezik, valamint tekintettel az e területen már elfogadott közösségi jogszabályokra, az adózás területét ki kell zárni az irányelv hatálya alól.”

7 Ezen irányelv „Hatály” című 2. cikkének (3) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Ez az irányelv az adózás területére nem alkalmazandó.”

A 2015/1535 irányelv

8 A 2015/1535 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

e) »szolgáltatásokra vonatkozó szabály«: az [az információs társadalommal összefüggő] szolgáltatási tevékenységek megkezdésére és végzésére vonatkozó általános jellegű követelmény, különösen a szolgáltatóra, a szolgáltatásokra és a szolgáltatást igénybe vevőre vonatkozó rendelkezések, ide nem értve az olyan szabályokat, amelyek nem kifejezetten [e] szolgáltatásokra vonatkoznak [...]

E fogalommeghatározás alkalmazásában:

- i) valamely szabályt kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak kell tekinteni, ha figyelembe véve az indokolását és a rendelkező részét, annak összes vagy néhány egyedi intézkedésének kifejezett célja és tárgya az ilyen szolgáltatások kifejezett és célzott módon történő szabályozása;
- ii) valamely szabályt nem lehet kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak tekinteni, ha az az ilyen szolgáltatásokat csak hallgatóságos vagy esetleges módon érinti;

f) »műszaki szabály«: műszaki leírások és más követelmények vagy szolgáltatásokra vonatkozó szabályok, ideértve a vonatkozó közigazgatási rendelkezéseket is, amelyek betartása az értékesítés, a szolgáltatásnyújtás, valamely szolgáltató létrehozása vagy a valamely tagállamban vagy annak nagyobb részén történő használat esetén *de jure* vagy *de facto* kötelező, valamint a

tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, kivéve a 7. cikkben foglaltakat, amelyek megtiltják valamely termék gyártását, behozatalát, értékesítését vagy használatát, vagy valamely szolgáltatás nyújtását vagy használatát, illetve valamely szolgáltató létrehozását.

A *de facto* műszaki szabályok a következőket foglalják magukban:

- i) valamely tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, amelyek vagy a szolgáltatással kapcsolatos műszaki leírásokra vagy más követelményekre, illetve szabályokra vonatkoznak, vagy olyan szakmai vagy gyakorlati szabályzatokra, amelyek viszont műszaki leírásokra vagy más követelményekre, illetve szolgáltatásokra vonatkozó szabályokra vonatkoznak, és amelyek betartása feltételezi a fent említett törvények, rendeletek és közigazgatási rendelkezések által előírt kötelezettségeknek való megfelelést;
- ii) önkéntes megállapodások, amelyeknél az egyik szerződő fél egy hatóság, és amelyek a köz érdekében műszaki leírások vagy más követelmények, illetve szolgáltatásokra vonatkozó szabályok teljesítéséről rendelkeznek, ide nem értve a közbeszerzési kiírási feltételeket;
- iii) műszaki leírások vagy más követelmények, illetve szolgáltatásokra vonatkozó szabályok, amelyek az ezeknek való megfelelés ösztönzése által termékek fogyasztására vagy szolgáltatások igénybevételére hatással bíró adó- vagy pénzügyi intézkedésekkel kapcsolatosak; ide nem értve a nemzeti társadalombiztosítási rendszerekkel kapcsolatos műszaki leírásokat vagy más követelményeket, illetve szolgáltatásokra vonatkozó szabályokat.

[...]

- 9 Ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése ekképp rendelkezik:

„A 7. cikkre is figyelemmel a tagállamok azonnal közölnek az [Európai] Bizottsággal minden műszakiszabály-tervezetet, kivéve ha az csak egy nemzetközi vagy európai szabvány teljes szövegét ülteti át, ebben az esetben a megfelelő szabványra történő hivatkozás is elegendő; a Bizottságot a szabály elfogadása szükségességének indokairól is tájékoztatni kell, amennyiben ezen indokok nem derülnek ki már magából a tervezetből.”

Az olasz jog

- 10 A decreto-legge n. 50 – Disposizioni urgenti in materia finanziaria, iniziative a favore degli enti territoriali, ulteriori interventi per le zone colpite da eventi sismici e misure per lo sviluppo (a 2017. június 21-i 96. sz. törvénnyel módosított, a sürgős pénzügyi intézkedésekről, a regionális vagy helyi hatóságok támogatására szolgáló kezdeményezésekről, a szeizmikus események által érintett területek támogatására irányuló további intézkedésekről, valamint fejlesztési intézkedésekről szóló 50. sz. törvényerejű rendelet; a GURI 2017. április 24-i 95. száma; módosításokkal törvénnyé alakította a 2017. június 21-i 96. sz. törvény; a GURI 2017. június 23-i 144. számának rendes melléklete) az alapügyre alkalmazandó változatának (a továbbiakban: 2017. évi adójogi szabályozás) „A rövid távú lakásbérletek adójogi szabályozása” címet viselő 4. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) E cikk alkalmazásában rövid távú lakásbérletnek minősülnek a lakások legfeljebb 30 napos időtartamra történő bérbeadására vonatkozó azon szerződések, beleértve a háztartási textilnemű rendelkezésre bocsátására vagy a helyiségek takarítására vonatkozó szerződéseket is, amelyeket természetes személyek kereskedelmi tevékenységük folytatásán kívül, akár közvetlenül, akár ingatlanközvetítési tevékenységet végző jogalanyok vagy elektronikus portált e célból működtető

azon jogalanyok révén kötnek, akik vagy amelyek kapcsolatot létesítenek az ingatlant kereső személyek és a bérelhető ingatlannal rendelkező személyek között.

(2) 2017. június 1-jétől az ezen időpontot követően megkötött rövid távú lakásbérleti szerződésekből származó jövedelmekre a 2011. március 14-i decreto legislativo n. 23 – Disposizioni in materia di federalismo Fiscale Municipale (23. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet – A települési költségvetési föderalizmusra vonatkozó rendelkezések) 3. cikkének rendelkezéseit kell alkalmazni azzal, hogy az adó mértéke a bérleti jövedelmek egységes adózása (cedolare secca) formájában befizetendő pótdadó választása esetén 21%.

(3) A (2) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni az albérleti szerződések és a hasznélvező által az ingatlan harmadik személyek általi használatára vonatkozóan az (1) bekezdésben meghatározott feltételek mellett kötött visszterhes szerződések alapján fizetendő bruttó díjakra is.

[...]

(4) Az ingatlanközvetítési tevékenységet végző jogalanyok, valamint a bérelhető ingatlannal rendelkező személyek és az ingatlant kereső személyek között az elektronikus portálok működtetésével kapcsolatot létesítő jogalanyok az (1) és (3) bekezdésben említett, az ő közreműködésükkel megkötött szerződésekre vonatkozó adatokat az azon évet követő év június 30-ig továbbítják, amelyre az adatok vonatkoznak. Az (1) és (3) bekezdésben említett szerződésekre vonatkozó adatok közlésének elmulasztása, hiányos vagy téves teljesítése a 1997. december 18-i decreto legislativo n. 471 – [Riforma delle sanzioni tributarie non penali in materia di imposte dirette, di imposta sul valore aggiunto e di riscossione dei tributi, a norma dell'articolo 3, comma 133, lettera q), della legge 1996. dicembre 23, n. 662] (471. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet – A nem büntetőjogi szankciók reformja a közvetlen adók, a hozzáadottérték-adó, valamint az adók behajtása területén a 1996. december 23-i 662. sz. törvény 3(133)(q). cikke értelmében (a GURI 1998. január 8-i 5. számának új rendes melléklete) 11. cikkének (1) bekezdésében előírt szankcióval büntetendő. A szankciót a felére kell csökkenteni, ha az adatközlésre a határidőtől számított tizenöt napon belül kerül sor, vagy ha ugyanezen határidőn belül az adatok megfelelő továbbítására sor kerül.

(5) Amennyiben az ingatlanközvetítési tevékenységet végző belföldi illetőségű jogalanyok, valamint a bérelhető ingatlannal rendelkező személyek és az ingatlant kereső személyek között az elektronikus portálok működtetésével kapcsolatot létesítő jogalanyok szedik be az (1) és (3) bekezdésben említett szerződésekkel kapcsolatos bérleti díjakat vagy egyéb ellenértéket, vagy közreműködnek az említett bérleti díjak vagy ellenérték megfizetésénél, adóbeszedésre kötelezettként a bérleti díjak és az egyéb ellenérték összege után 21%-os adót vonnak le az igénybe vevőnek történő megfizetés időpontjában, majd gondoskodnak annak befizetéséről [...]. Abban az esetben, ha nem élnek a (2) bekezdésben említett szabály alkalmazásának lehetőségével, a levonást előlegnek kell tekinteni.

5bis Amennyiben az (5) bekezdésben említett, az 1986. december 22-i decreto del Presidente della Repubblica n. 917 – [Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi] [917. sz. köztársasági elnöki rendelet – A jövedelemadóról szóló egységes szerkezetbe foglalt szöveg elfogadásáról, a GURI 1986. december 31-i 302. számának rendes melléklete] 162. cikke értelmében vett, az Olaszországban állandó fiókteleppel rendelkező külföldi illetőségű jogalanyok szedik be az (1) és (3) bekezdésben említett szerződésekkel kapcsolatos bérleti díjakat vagy egyéb ellenértéket, vagy közreműködnek az említett bérleti díjak vagy ellenérték megfizetésénél, az állandó telephelyükön keresztül teljesítik az e cikkből eredő kötelezettségeket. A külföldi

illetőségű, Olaszországban állandó fiókteleppel nem rendelkező jogalanyok a jelen cikkből eredő kötelezettségek teljesítése céljából adójogi felelősként adóügyi képviselőt jelölnek ki az 1973. szeptember 29-i decreto del Presidente della Repubblica n. 600 – [Disposizioni comuni in materia di accertamento delle imposte sui redditi] (600. sz. köztársasági elnöki rendelet – A jövedelemadó értékelésére vonatkozó közös rendelkezések; a GURI 1973. október 16-i 268. számának rendes melléklete) 23. cikkében meghatározott személyek közül.

5 ter Az a személy, aki a bérleti díjat vagy az ellenértéket beszedi, vagy aki e bérleti díjak vagy ellenszolgáltatás megfizetésével összefüggésben jár el, felelős a 2011. március 14-i 23. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 4. cikkében előírt idegenforgalmi adó és az [...] idegenforgalmi adó, valamint a törvényben és az önkormányzati rendeletben előírt egyéb kötelezettségek megfizetéséért.

(6) Az adóhatóság igazgatójának a jelen rendelet hatálybalépését követő 90 napon belül kiadandó határozata állapítja meg a jelen cikk (4), (5) és (5-bis) bekezdésének végrehajtására vonatkozó rendelkezéseket, beleértve az adatok közvetítő által történő továbbítására és megőrzésére vonatkozó rendelkezéseket is.”

- 11 A 2017. évi adójogi szabályozást a decreto-legge 30 aprile 2019, n. 34, recante misure urgenti di crescita economica e per la risoluzione di specifiche situazioni di crisi (a gazdasági növekedés, valamint az egyedi válsághelyzetek megoldását célzó sürgős intézkedésekről szóló, 2019. április 30-i 34. sz. rendkívüli törvényerejű rendelet; a GURI 2019. április 30-i 100. száma; a továbbiakban: 2019. évi rendkívüli törvényerejű rendelet) módosította, és módosításokkal a 2019. június 28-i törvény alakította törvénnyé (legge del 28 giugno 2019 n. 58; a GURI 2019. június 29-i számának rendes melléklete).
- 12 A 2019. évi rendkívüli törvényerejű rendelet 13quater cikkének (1) bekezdése értelmében a 2017. évi adójogi szabályozás 4. cikkének (5bis) bekezdése a következőképpen került kiegészítésre:
„Adóképviseelő kijelölésének hiányában az állam területén illetőséggel rendelkező azon személyek, akik a fenti személyekkel azonos kategóriába tartoznak, ez utóbbiakkal egyetemlegesen felelősek az (1) és a (3) bekezdésben említett bérleti szerződésekhez kapcsolódó bérleti díjak és ellenértékek összege utáni adó levonásáért és megfizetéséért.”
- 13 E rendkívüli törvényerejű rendelet 13quater. cikkének (4) bekezdése ekképp rendelkezik:
„Az idegenforgalmi kínálat minőségének javítása, a turisták védelmének biztosítása, valamint a szállások szabálytalan formái elleni küzdelem érdekében, valamint adózási célból [...] létre kell hozni a belföldön található, rövid távú bérbeadásra szolgáló szálláshelyeket és ingatlanokat tartalmazó különleges adatbázist, amelyet alfanumerikus kóddal, a továbbiakban: azonosító kóddal jelölnek meg, a szolgáltatásoknak a felhasználók felé irányuló kínálatára és reklámozására vonatkozó bármely kommunikáció céljából történő felhasználás céljából.”
- 14 Az említett rendkívüli törvényerejű rendelet 13quater. cikkének (7) bekezdése értelmében: „[a] szálláshelyek tulajdonosai, azok a személyek, akik ingatlanközvetítési tevékenységgel foglalkoznak, valamint azok a személyek, akik elektronikus portálokat kezelnek, és ingatlanokat vagy ingatlanrészeket kereső személyeket hoznak kapcsolatba épületekkel vagy épületrészekkel rendelkező személyekkel, kötelesek közzétenni az azonosító kódot a kínálatra és a reklámra vonatkozó kommunikációban”.

- 15 Végül, a 2019. évi rendkívüli törvényerejű rendelet 13quater cikkének (8) bekezdése értelmében „[a] (7) bekezdésben foglalt rendelkezések megsértése 500-tól 5000 euróig terjedő bírságot von maga után”, illetve „[a] jogsértés megismétlődése esetén a szankció a fizetendő összeg kétszeresével emelkedik”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 16 Az alapügy felperesei az Airbnb ingatlanközvetítő elektronikus portált működtetik, amely lehetővé teszi a szálláshelyekkel rendelkező bérbeadók és az ilyen jellegű szálláshelyeket kereső személyek közötti kapcsolat létesítését, oly módon, hogy a bérbeadás megkezdése előtt beszedi az ügyféltől a szállásadásért járó díjat, és a bérbeadás megkezdése után, amennyiben a bérlő részéről nem merült fel panasz, átutalja azt a bérbeadónak.
- 17 Az alapügy felperesei keresetet nyújtottak be a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország), amely elsősorban az adóhatóság igazgatójának a 2017. évi adójogi szabályozást végrehajtó 2017. július 12-i 132395. sz. határozatának megsemmisítésére, másodsorban pedig az ezen adójogi szabályozásra vonatkozó, 2017. október 12-i circolare interpretativa n. 24 dell’Agenzia delle Entrate – Regime fiscale delle locazioni brevi – Art[icolo] 4 [del regime fiscale del 2017] 2017. aprile 24 n. 50, convertito dalla legge 2017. giugno 21 n. 96-nak (az adóhatóság 24. sz. értelmező körlevele, amely tárgyakként a „Rövid távú bérletek adójogi szabályozását” jelöli meg – [A 2017. évi adójogi szabályozás 4. cikke]rt. 4 DL 2017. április 24, 50. sz., törvénnyé alakítva a 2017. június 21-i 96. sz. törvénnyel) az alapeljárásra alkalmazandó változata megsemmisítését kérték.
- 18 2019. február 18-i ítéletével e bíróság elutasította ezt a keresetet, mivel először is úgy ítélte meg, hogy – először is – a 2017. évi adójogi szabályozás nem vezetett be „műszaki szabályt” vagy „szolgáltatásokra vonatkozó szabályt”, másodsorban a szerződések adatai közlésének és a forrásadó alkalmazásának kötelezettsége nem sérti sem a szolsáltatásnyújtás szabadságának elvét, sem a verseny szabadságának elvét, harmadsorban, az adóképviseelő kijelölése, amennyiben az ingatlanközvetítő elektronikus portált üzemeltető személy nem olaszországi illetőségű vagy nem ott letelepedett, megfelelt a Bíróság által a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó ítélkezési gyakorlatában rögzített arányosság és szükségesség követelményeinek.
- 19 Az alapügy felperesei fellebbezést nyújtottak be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Consiglio di Statohoz (államtanács, Olaszország).
- 20 A Bírósághoz 2019. szeptember 30-án érkezett 2019. július 11-i határozatával a kérdést előterjesztő bíróság az uniós jog több rendelkezésére vonatkozó három kérdést terjesztett előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé.
- 21 2020. június 30-i Airbnb Ireland és Airbnb Payments UK végzésében (C-723/19, nem tették közzé, EU:C:2020:509) a Bíróság nyilvánvalóan elfogadhatatlannak nyilvánította ezt az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, kifejtve, hogy a kérdést előterjesztő bíróság új előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújthat be hozzá, olyan információkkal kiegészítve, amelyek lehetővé teszik számára, hogy hasznos választ adhasson az előterjesztett kérdésekre.

22 E körülmények között a Consiglio di Stato (államtanács) újból úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

- „1) Hogyan kell értelmezni az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásra vonatkozó »műszaki szabálynak« és az információs társadalommal összefüggő »szolgáltatásokra vonatkozó szabálynak« a [2015/1535] irányelv szerinti fogalmát, és konkrétan e kifejezéseket úgy kell-e értelmezni, hogy azok magukban foglalják azokat az adóintézkedéseket is, amelyek nem közvetlenül az információs társadalommal összefüggő valamely sajátos szolgáltatás szabályozására irányulnak, de mindenesetre olyanok, amelyek a tagállamon belüli tényleges szolgáltatásnyújtáshoz igazodnak, különösen azáltal, hogy az ingatlanközvetítési szolgáltatásokat nyújtó valamennyi jogalanyt – beleértve tehát az online szolgáltatásokat nyújtó külföldi illetőségű gazdasági szereplőket is – a bérbeadók által megfizetendő adók hatékony beszedéséhez kapcsolódó olyan kiegészítő kötelezettségek teljesítésére kötelezik, mint például:
- a) a közvetítő tevékenység eredményeként megkötött rövid távú lakásbérleti szerződésekkel kapcsolatos adatok gyűjtése, majd azoknak a tagállamok adóhatóságai részére való továbbítása;
  - b) a bérlők által a bérbeadók részére megfizetett összegeknek az államkincstár részére befizetendő részének levonása, majd annak az adóhatóság részére történő befizetése [?]
- 2) a) Ellentétes-e a szolgáltatásnyújtás szabadságának az EUMSZ 56. cikkben foglalt elvével, valamint – amennyiben a jelen ügyben alkalmazandóknak tekinthetők – a [2006/123] és a [2000/31] irányelvből levezethető hasonló elvekkel az olyan nemzeti intézkedés, amely az Olaszországban működő ingatlanközvetítők részére – beleértve tehát az online szolgáltatásokat nyújtó, külföldi illetőségű gazdasági szereplőket is – előírja az ő közreműködésük révén megkötött, rövid távú lakásbérleti szerződésekre vonatkozó adatok gyűjtésének, majd azoknak az adóhatóság részére történő továbbításának kötelezettségét a szolgáltatás igénybe vevői által megfizetendő közvetlen adók beszedésére irányuló célból?
- b) Ellentétes-e a szolgáltatásnyújtás szabadságának az EUMSZ 56. cikkben foglalt elvével, valamint – amennyiben a jelen ügyben alkalmazandóknak tekinthetők – a [2006/123] és a [2000/31] irányelvből levezethető hasonló elvekkel az olyan nemzeti intézkedés, amely az Olaszországban működő azon ingatlanközvetítők részére – beleértve tehát az online szolgáltatásokat nyújtó, külföldi illetőségű gazdasági szereplőket is –, akik a közreműködésük révén megkötött rövid távú lakásbérleti szerződésekből eredő fizetési kötelezettség teljesítésének szakaszában működnek közre, előírja, hogy e kifizetések után vonják le az adót, majd azt fizessék be az államkincstár részére, a szolgáltatás igénybe vevői által megfizetendő közvetlen adók beszedésére irányuló célból?
- c) Az előző kérdésekre adandó igenlő válasz esetén: korlátozhatják-e mégis az uniós joggal összhangban a szolgáltatásnyújtás szabadságának az EUMSZ 56. cikkben foglalt elvét, valamint – amennyiben a jelen ügyben alkalmazandóknak tekinthetők – a [2006/123] és a [2000/31] irányelvből levezethető hasonló elveket a fenti a) és b) pontban leírtakhoz hasonló nemzeti intézkedések, arra figyelemmel, hogy a szolgáltatás igénybe vevői által megfizetendő közvetlen adók behajtása egyébként nem lenne hatékony
- d) Korlátozhatja-e mégis az uniós joggal összhangban a szolgáltatásnyújtás szabadságának az EUMSZ 56. cikkben foglalt elvét, valamint – amennyiben a jelen ügyben alkalmazandóknak tekinthetők – a [2006/123] és a [2000/31] irányelvből eredő hasonló elveket az olyan nemzeti intézkedés, amely a nem Olaszországban letelepedett ingatlanközvetítőket arra kötelezi, hogy olyan adóügyi képviselőt jelöljenek ki, aki a fenti

b) pontban meghatározott nemzeti intézkedéseket a nevükben és javukra teljesíteni köteles, figyelemmel arra, hogy a szolgáltatás igénybe vevői által megfizetendő közvetlen adók behajtása egyébként nem lenne hatékony?

- 3) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdését, hogy a valamely fél által az (elsődleges vagy másodlagos) uniós jog értelmezésére vonatkozóan felvetett, pontos szöveggel megjelölt kérdés esetén az eljáró bíróságnak továbbra is lehetősége van arra, hogy a kérdést önállóan megfogalmazza, és így saját mérlegelése alapján, legjobb tudomása és meggyőződése szerint meghatározza az uniós jogi hivatkozásokat, az azokkal esetlegesen ellentétes nemzeti jogi rendelkezéseket és a kérdés szövegét a jogvita tárgyának keretei között, vagy köteles átvenni a kérelmező fél által megfogalmazott kérdést?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első és második kérdésről

A 2000/31, a 2006/123 és a 2015/1535 irányelvnek az adójogi intézkedésekre való alkalmazhatóságáról

- 23 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy úgy kell-e értelmezni az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásra vonatkozó „műszaki szabálynak” és az információs társadalommal összefüggő „szolgáltatásokra vonatkozó szabálynak” a 2015/1535 irányelv szerinti fogalmát, hogy azokba beletartoznak azok az adójogi intézkedések is, amelyek nem az információs társadalom egy sajátot szolgáltatásának szabályozására irányulnak, de amelyek olyan jellegűek, hogy a szóban forgó tevékenységnek az érintett tagállam területén történő konkrét gyakorlását szabályozzák.
- 24 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésének a)–d) alkérdése keretében a kérdést előterjesztő bíróság megemlíti a 2000/31 és a 2006/123 irányelvet, feltéve, hogy az ezekben rögzített elvek „a jelen ügyben alkalmazandóknak tekinthetők”.
- 25 Először is, a 2000/31 irányelvet illetően, amint azt a Bíróság is kiemelte 2022. április 27-i Airbnb Ireland ítéletének (C-674/20, a továbbiakban: Airbnb Ireland ítélet, EU:C:2022:303) 27–30. pontjában, elsősorban, ezt az irányelvet többek között az EK 95. cikk alapján fogadták el, amelynek szövegét átvette az EUMSZ 114. cikk, amely (2) bekezdésében kizárja hatálya alól az „adózást”, e kifejezés nemcsak az adózás valamennyi területére vonatkozik, hanem e terület minden aspektusára. Másodsorban ez az értelmezés abból a tényből is következik, hogy az EUMSZ 114. cikk (2) bekezdése az EUM-Szerződés 3., „Jogszabályok közelítése” című fejezetében található, amely a „[a] versenyre, az adózásra és a jogszabályok közelítésére vonatkozó közös szabályok” című VII. címben, az „Adórendelkezések” című 2. fejezetet követi, ily módon minden, ami az említett 3. fejezettel, vagyis a jogszabályok közelítésével kapcsolatos, nem vonatkozik arra, ami az említett 2. fejezet hatálya alá tartozik, azaz az adórendelkezésekre. Harmadsorban, ez az érvelés érvényes az EK 95. cikk, majd az EUMSZ 114. cikk alapján elfogadott másodlagos jog tekintetében is, mivel az említett érvelést a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdésének a) pontjában használt tág fordulat, vagyis az „adózás területe” nyelvtani értelmezése is megerősíti. Negyedsorban, e megfontolásokat a 2000/31 irányelv (12) és (13) preambulumbekkezdése is megerősíti.

- 26 Másodsor, a 2006/123 irányelvet illetően egyfelől rá kell mutatni arra, hogy ezen irányelv a 2. cikkének (3) bekezdése értelmében kizárja hatálya alól „az adózás területét”.
- 27 Másfelől, az említett irányelv (29) preambulumbekkezdése egyértelműen fogalmaz a szóban forgó kizárás indokát illetően, mivel emlékeztet arra, hogy az EUM-Szerződés az adózási ügyekre vonatkozóan meghatározott jogalapokról rendelkezik, és tekintettel az e területen már elfogadott uniós jogszabályokra, az adózás területét ki kell zárni ugyanezen irányelv hatálya alól.
- 28 Az „adóügyek” és az „adózás területe” kifejezések általános jellegére, valamint az EUM-Szerződésben e vonatkozásban előírt meghatározott jogalapokra tekintettel a jelen ítélet 25. pontjában kifejtett megfontolások tehát az „adózás területének” a 2006/123 irányelvből való kizárását illetően is érvényesek.
- 29 Harmadsor, a 2015/1535 irányelvet illetően meg kell állapítani, hogy az „az [EUM-Szerződésre], és különösen annak 114., 337. és 43. cikkére” vonatkozik. Ennek megfelelően először is meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 114. cikk (2) bekezdésében előírt, az „adózásra” vonatkozó kivételt ezen irányelvvel kapcsolatban is alkalmazni kell, a jelen ítélet 25. pontjában kifejtett indokok miatt.
- 30 Ezenfelül, a 2015/1535 irányelv tartalma közvetetten megerősíti az „adózásnak” az ezen irányelv hatálya alóli kizárását, mivel a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdése f) pontja iii. alpontjának megfogalmazása a *de facto* műszaki szabályok között említi a műszaki szabályokat vagy más követelményeket, illetve az olyan szolgáltatásokra vonatkozó szabályokat, amelyek „adó- vagy pénzügyi intézkedésekkel kapcsolatosak”. Tehát nem adójogi jellegű intézkedésekről mint ilyenekről van szó, hanem kizárólag adóintézkedésekhez kapcsolatos intézkedésekről (lásd ebben az értelemben: 2020. október 8-i Admiral Sportwetten és társai ítélet, C-711/19, EU:C:2020:812, 38. pont), mivel ez utóbbiak, következésképpen mint ilyenek, nem tartoznak az említett irányelv hatálya alá.
- 31 Azt kell tehát meghatározni, hogy az olyan intézkedések, mint amelyeket az olasz jogba a 2017. évi adószabályozás vezetett be, a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében vett „adózás területére”, a 2006/123 irányelv 2. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „adózás területére”, tehát az EUMSZ 114. cikk értelmében vett „adózásba” tartoznak-e, amelyre a 2015/1535 irányelv kifejezetten utal.
- 32 Amint az a jelen ítélet 10. pontjából kitűnik, a 2017. évi adószabályozás módosítja a rövid időtartamú bérletekre vonatkozó olasz adójogszabályokat, függetlenül attól, hogy e bérleteket az e szabályozás 4. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „közvetlenül, [vagy] ingatlanközvetítési tevékenységet végző jogalanyok vagy elektronikus portált e célból működtető [...] jogalanyok révén kötik” meg.
- 33 A fent említett személyekre immáron háromféle kötelezettség hárul, nevezetesen, először is, a közvetítésüket követően megkötött szerződésekre vonatkozó adatok összegyűjtésének és ezen adatoknak az adóhatósághoz történő továbbításának kötelezettsége; ezt követően, figyelemmel a bérleti díj megfizetésében betöltött szerepükre, a bérlők által a bérbeadóknak megfizetett összegeket terhelő adó levonása és ezen adónak az államkincstár részére történő befizetése akár mentesítés, akár előleg jogcímén a bérbeadó választásától függően; és végül, olaszországi állandó telephely hiányában az adóképviseelő kijelölésének kötelezettsége.

- 34 Először is, az ingatlanközvetítést követően megkötött szerződésekre vonatkozó adatok összegyűjtésének és ezen adatoknak az adóhatósághoz történő továbbításának kötelezettségét illetően hangsúlyozni kell, hogy bár igaz, hogy magának egy ilyen intézkedésnek a címzettjei nem az adó alanyai, hanem azok a természetes vagy jogi személyek, akik vagy amelyek a rövid időtartamú bérletekben közvetítő szerepet játszottak, és annak tárgyát az adóhatóság részére történő, bírság terhe melletti információszolgáltatás képezi, az is igaz, hogy – először is – az a hatóság, amely ezen információk címzettje, az adóhatóság, másodsorban, ezen intézkedés egy adójogi szabályozás, nevezetesen a 2017. évi adójogi szabályozás részét képezi, és – harmadsorban – a továbbítási kötelezettség tárgyát alkotó információk lényegüket tekintve elválaszthatatlanok e szabályozástól, mivel kizárólag ezek alkalmasak az adó tényleges alanyának azonosítására a bérletek helye és a bérbeadó személye megjelölésének köszönhetően, arra, hogy lehetővé váljon ezen adó alapjának meghatározása a beszedett összegek függvényében, és – következésképpen – az adó összegének meghatározását (lásd analógia útján: Airbnb Ireland ítélet, 33. pont).
- 35 E kötelezettség tehát az EUMSZ 114. cikk értelmében vett „adózás” körébe tartozik.
- 36 Másodsorban, ami a bérlők által a bérbeadók részére fizetett összegek után fizetendő forrásadó levonási kötelezettséget és ezen adónak az államkincstár részére a bérbeadó választásától függően akár mentesítő jelleggel kedvezményes, 21%-os mértékben, akár magasabb mértékben megállapítandó adóelőleg jogcímén történő befizetését illeti, meg kell állapítani, hogy – amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 52. pontjában – a jelen esetben olyan intézkedésekről van szó, amelyek „klasszikusan adóügyi jellegűek”, mivel ezek lényege az adó beszédése az adóhatóság nevében, majd a beszedett összeg befizetése ezen utóbbi számára.
- 37 Harmadsorban, az Olaszországban nem letelepedett, ingatlanközvetítési szolgáltatást nyújtó személyekkel szembeni azon kötelezettséget illetően, hogy adóképviselet kell kijelölniük, meg kell állapítani, hogy szintén egy adóintézkedésről van szó, mivel az egy más tagállamban letelepedett, többek között elektronikus portálokat működtető szolgáltatók által a forrásnál „adóképviseelői” minőségben történő levonással kapcsolatos adók hatékony beszédésének biztosítására irányul.
- 38 A fentiekből az következik, hogy a 2017. évi adójogi szabályozással az olasz jogba bevezetett háromféle kötelezettség a 2000/31 irányelv 1. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében vett „adózás területére”, a 2006/123 irányelv 2. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „adózás területére”, tehát az EUMSZ 114. cikk értelmében vett „adózásba” tartozik-e, amelyre a 2015/1535 irányelv kifejezetten utal. Következésképpen ezen intézkedések ki vannak zárva e három irányelv hatálya alól.
- 39 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első és második kérdésre adandó válasz tehát kizárólag az olyan intézkedések jogszerűségének vizsgálatát feltételezi, mint a 2017. évi adójogi szabályozás az EUMSZ 56. cikkben foglalt tilalomra tekintettel.
- 40 Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy e kérdésekkel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy e rendelkezést úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétesek az olyan intézkedések, mint a jelen ítélet 33. pontjában ismertetett háromféle kötelezettség.

A 2017. évi adójogi szabályozásból eredő intézkedésekhez hasonló intézkedések jogszerűségéről az EUMSZ 56. cikk tekintetében

- 41 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamoknak a 2017. évi adójogi szabályozáshoz hasonló szabályozás elfogadásának keretében is tiszteletben kell tartaniuk az EUMSZ 56. cikket, azon tény ellenére is, hogy ez utóbbi a közvetlen adókra vonatkozik. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis, bár a közvetlen adók a tagállamok hatáskörébe tartoznak, ez utóbbiak e hatáskörüket az uniós jog tiszteletben tartásával kötelesek gyakorolni (2014. január 23-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-296/12, EU:C:2014:24, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 A 2017. évi adójogi szabályozásban előírt háromféle kötelezettséget tehát egymás után kell megvizsgálni.
- 43 Először is, az ingatlanközvetítést követően kötött bérleti szerződésekre vonatkozó információk gyűjtésével és azoknak az adóhatóság felé történő továbbításával kapcsolatos kötelezettséget illetően a 2017. évi adójogi szabályozás szövegéből elsősorban az következik, hogy e kötelezettség minden olyan harmadik személyre vonatkozik, akik Olaszország területén vesznek részt egy rövid időtartamú ingatlanbérlettel kapcsolatos folyamatban, függetlenül attól, hogy természetes vagy jogi személyekről van-e szó, attól, hogy azok e területen rendelkeznek-e lakóhellyel vagy ott telepedtek-e le, vagy sem, illetve attól, hogy azok digitális úton vagy más módon teremtik-e meg a kapcsolatfelvételt. A 2017. évi adójogi szabályozásban testet öltött reform – amint az elfogadásának indokaiból kitűnik – a rövid időtartamú bérletek összességének adójogi kezelésére vonatkozik, és – amint az a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik – az ezen ágazatban gyakori adóelkerülés elleni küzdelem átfogó stratégiájába illeszkedik, többek között az ehhez hasonló kötelezettség bevezetésével.
- 44 Az ilyen szabályozás tehát nem hátrányosan megkülönböztető, és mint olyan nem a közvetítési szolgáltatások nyújtásának feltételeire vonatkozik, hanem csupán arra kötelezi a szolgáltatókat, hogy e szolgáltatás teljesítését követően megőrizték az adatokat annak érdekében, hogy pontosan lehessen beszélni a szóban forgó ingatlanok bérbeadásával kapcsolatos adókat az érintett tulajdonosoktól (lásd analógia útján: Airbnb Ireland ítélet, 41. pont).
- 45 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely minden olyan gazdasági szereplőre vonatkozik, aki az adott állam területén tevékenykedik, és nem célja az érintett vállalkozások általi szolgáltatásnyújtás feltételeinek szabályozása, és végül az általa a szolgáltatásnyújtás szabadságára gyakorolt korlátozó hatások túl esetlegesek és túl közvetettek ahhoz, hogy az általa előírt kötelezettség e szabadság korlátozásának minősülhessenek, nem ütközik az EUMSZ 56. cikkben rögzített tilalomba (Airbnb Ireland ítélet, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 46 Az alapeljárás felperesei ezzel szemben azt kifogásolják, hogy szinte valamennyi érintett online platform, és különösen a fizetéseket is kezelő online platformok Olaszországtól eltérő tagállamokban találhatóak, és ezért a 2017. évi adójogi szabályozás különösen az olyan közvetítési szolgáltatásokat érinti, mint az általuk nyújtott szolgáltatások. A tárgyalás során továbbá arra hivatkoztak, hogy valójában ezt az adójogi szabályozást a fizetéseket kezelő platformok vonatkozásában alakították ki, és kizárólag e platformok vonatkozásában.

- 47 E tekintetben kétségtelen, hogy a technológiai eszközök fejlődése, valamint az ingatlanközvetítési szolgáltatások piacának jelenlegi szerkezete arra a megállapításra vezet, hogy az elektronikus portál segítségével szolgáltatást nyújtó közvetítők az olyan szabályozás alapján, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a más közvetítőket terhelőnél gyakoribb és jelentősebb, az adóhatósággal szembeni adatszolgáltatási kötelezettséggel szembesülhetnek. Ez a nagyobb kötelezettség azonban csupán az említett közvetítők által lebonyolított ügyletek nagyobb számát és piaci részesedésüket tükrözi. (Airbnb Ireland ítélet, 44. pont).
- 48 Ezenkívül a jelen ügyben, ellentétben azzal, amit a Bíróság a 2019. szeptember 12-i VG Media ítéletben (C-299/17, EU:C:2019:716, 37. pont) megállapított, a 2017. évi adójogi szabályozás szövege nem csak látszólag semleges, mivel az ténylegesen az ingatlanközvetítési szolgáltatások valamennyi nyújtójára vonatkozik, és – amint arra a Bizottság emlékeztetett a tárgyaláson – elsősorban az ingatlanügynökségekre.
- 49 A Bíróságnak már alkalma nyílt annak hangsúlyozására, hogy nem tartoznak az EUMSZ 56. cikk hatálya alá azon intézkedések, amelyek egyedüli hatása az, hogy a szóban forgó szolgáltatások nyújtását illetően többletköltséget eredményeznek, és ugyanolyan módon érintik a tagállamok közötti, mint a tagállamon belüli szolgáltatásnyújtást (Airbnb Ireland ítélet, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 Végül, még ha az ingatlanközvetítési szolgáltatást nyújtó valamennyi szolgáltatót terhelő azon kötelezettség, hogy információt gyűjtsenek és továbbítsanak az adóhatóság részére a közvetítésüket követően kötött bérleti szerződésekre vonatkozó adatokkal kapcsolatban, többletköltségeket keletkeztethet is, különösen az érintett adatok kereséséhez és tárolásához kapcsolódó költségeket, meg kell állapítani, hogy – különösen a digitális közvetítési szolgáltatások esetében – az érintett adatokat az alapeljárás felpereseihez hasonló közvetítők rögzítik és digitalizálják, ily módon, mindenestre, az e kötelezettség által az e közvetítés tekintetében keletkeztetett költség csekélynek tűnik.
- 51 A kötelezettségek ezen első típusa tehát nem korlátozza a szolgáltatásnyújtásnak az EUMSZ 56. cikk által garantált szabadságát.
- 52 Másodsorban, a bérlők által a bérbeadóknak fizetett összegek után fizetendő adónak a forrásnál történő levonására és ezen adónak az államkincstár javára történő befizetésére irányuló kötelezettséget illetően meg kell állapítani, hogy – egyfelől – a jelen ítélet 43–48. pontjában kifejtett okok miatt a 2017. évi adójogi szabályozás e tekintetben minden olyan harmadik személyre vonatkozik, akik egy rövid időtartamú ingatlanbérlettel kapcsolatos folyamatban vesznek részt, függetlenül attól, hogy természetes vagy jogi személyekről van-e szó, attól, hogy azok Olaszország területén rendelkeznek-e lakóhellyel vagy ott telepedtek-e le, vagy sem, illetve attól, hogy azok digitális úton vagy más módon teremtik-e meg a kapcsolatfelvételt, mivel e személyek szolgáltatásnyújtásuk keretében úgy döntöttek, hogy beszedik a bérleti díjakat vagy a 2017. évi adójogi szabályozásban szereplő szerződésekre vonatkozó ellenértékeket, vagy legalábbis részt vesznek e bérleti díjak vagy ezen ellenértékek beszedésében.
- 53 Másfelől, mindazonáltal kétségtelen, amint arra a Bizottság is rámutatott észrevételeiben, hogy ha a szolgáltató egy Olaszországtól eltérő tagállamban telepedett le, „adójogi felelősről” van szó a 2017. évi adójogi szabályozás 4. cikke (5bis) bekezdésének megfelelően, míg ha Olaszországban letelepedett, e szabályozás 4. cikkének (5) bekezdése értelmében „adóbeszedésre kötelezett”, vagyis helyettes adófizető, aminek az a következménye, hogy az államkincstárral szemben helyettesíti az adófizetőt és az adó megfizetésének kötelezettjévé válik.

- 54 Még ha meg is kellene állapítani, amint azt a főtanácsnok tette indítványának 56. pontjában, hogy e második típusú kötelezettség az ingatlanközvetítési szolgáltatók tekintetében jóval nagyobb terhet keletkeztet, mint egy egyszerű információs kötelezettség, az azon pénzügyi felelősség tényéből fakad, amelyet nem csak az adózás szerinti állammal, hanem az ügyfelekkel szemben is vállal, a 2017. évi adójogi szabályozásból – a kérdést előterjesztő bíróság vizsgálatának fenntartása mellett – nem tűnik ki, hogy e teher súlyosabb az ingatlanközvetítői szolgáltatásoknak egy Olaszországtól eltérő tagállamban letelepedett nyújtói tekintetében, mint az ott telephellyel rendelkező vállalkozások vonatkozásában, e terhek eltérő elnevezése ellenére. Ezen adójogi szabályozás ugyanis ugyanazon, a forrásadónak az adóhatóság nevében történő levonására és e hatóság számára a 21%-os mértékű átalányadó megfizetésére vonatkozó kötelezettségeket írja elő számukra, amennyiben a levonásra mentesítő adó jogcímén került sor, ha az érintett ingatlan tulajdonosa a kedvezményes adómértéket választotta, illetve előleg jogcímén, ha nem erről van szó.
- 55 A második típusú kötelezettséget illetően tehát nem tűnik úgy, hogy egy, a 2017. évi adójogi szabályozáshoz hasonló szabályozás, amelynek egyedüli hatása az, hogy a szóban forgó szolgáltatás tekintetében többletköltséget keletkeztet, és amely azonos módon érinti a tagállamok közötti, mint a tagállamon belüli szolgáltatásnyújtást, nem minősíthető olyannak, mint amely a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlását tiltja, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd ebben az értelemben: 2020. március 3-i Google Ireland ítélet, C-482/18, EU:C:2020:141, 25. és 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Harmadszor, ami az olaszországi adójogi felelős kijelölésére vonatkozó kötelezettséget illeti, magából a 2017. évi adószabályozás 4. cikke (5) és (5bis) bekezdésének szövegéből az következik, hogy e kötelezettség kizárólag bizonyos, Olaszországban állandó telephellyel nem rendelkező, „adójogi felelősnek” minősített ingatlanközvetítői szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat terheli, míg az ilyen, szolgáltatások Olaszországban letelepedett, „adóbeszedésre kötelezettek», azaz helyettes adófizetőnek minősülő nyújtói nem tartoznak e kötelezettség hatálya alá.
- 57 E tekintetben pontosítani kell, hogy e harmadik típusú kötelezettség nem vonatkozik valamennyi, nem Olaszországban letelepedett ingatlanközvetítési szolgáltatást nyújtó szolgáltatóra, amely az ott található ingatlanok rövid távú bérbeadásának folyamatában vesz részt. Az adójogi felelős kijelölésére vonatkozó kötelezettség ugyanis attól függ, hogy e szolgáltatók beszedik-e, vagy sem, a 2017. évi adójogi szabályozásban említett szerződésekhöz kapcsolódó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, vagy sem, illetve közreműködnek-e e díjak vagy ellenértékek beszedésében, vagy sem, vagyis attól, hogy alávetik-e a gyakorlatban magukat a kötelezettségek második típusának, és ennek jogcímén mentesítő jellegű adót vonnak le a fizetett összegekből, míg az érintett ingatlan azon tulajdonosa, aki a 21%-os kedvezményes adómértéket választotta, illetve azt előleg jogcímén fizeti meg, ha nem ez a helyzet.
- 58 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a 2017. évi adószabályozás eltérően kezeli az ingatlanközvetítői szolgáltatásokat nyújtó, e beszedéseket végző vagy ily módon közreműködő szolgáltatókat, aszerint, hogy rendelkeznek-e állandó telephellyel Olaszországban, vagy sem.
- 59 Ily módon nem vitatható, hogy azzal, hogy az Olaszországban állandó telephellyel nem rendelkező és a szolgáltatásaik nyújtásába az ilyen beszedéseket vagy közreműködéseket beépíteni szándékozó ingatlanközvetítési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat arra kötelezi, hogy adójogi felelőst jelöljenek ki e tagállamban, a 2017. évi adószabályozás bizonyos lépések megtételét, valamint a gyakorlatban az e képviselő díjazásával járó költségek viselését írja elő. E kötelezettségek ezen adózók számára olyan nehézséget jelentenek, amely visszatartja őket az olaszországi

- ingatlanközvetítői szolgáltatások nyújtásától, legalábbis a szándékuknak megfelelő módon. Következésképpen az említett kötelezettséget a tőke szabad mozgásának az EK 56. cikk által főszabály szerint tiltott korlátozásának kell tekinteni (lásd analógia útján: 2011. május 5-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-267/09, EU:C:2011:273, 37. pont).
- 60 Mindemellett a kérdést előterjesztő bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bíróság nem mondta ki ítélezési gyakorlatában az adóztatás helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban lakóhellyel vagy székhellyel rendelkező természetes és jogi személyekkel szemben a nemzeti jogszabályok vagy jogszabályok által előírt adóképviseelő kijelölésére vonatkozó kötelezettség és a szolgáltatásnyújtás szabadsága közötti összeegyeztethetlenség elvét, mivel az egyes ügyekben a Bíróság a szóban forgó kötelezettség sajátos jellemzőire tekintettel azt vizsgálta, hogy az e kötelezettség által okozott korlátozás igazolható volt-e a szóban forgó nemzeti szabályozás által követett, valamely közérdeken alapuló olyan nyomós okokkal, amelyekre az érintett tagállam hivatkozott a Bíróság előtt (2007. július 5-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-522/04, EU:C:2007:405, 47–58. pont; 2011. május 5-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-267/09, EU:C:2011:273, 38–46. pont; 2014. december 11-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-678/11, EU:C:2014:2434, 42–62. pont).
- 61 Következésképpen a jelen ítélet 60. pontjában hivatkozott ítélezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni az „adóügyi felelősök” azon kötelezettségét, hogy adóképviselet jelöljenek ki.
- 62 Először is, az érintett tagállam által a jelen ítélet 59. pontjában megállapított korlátozás igazolása érdekében hivatkozott okokat illetően, azok a rövid távú bérbeadások ágazatában az adóelkerülés elleni küzdelem körébe tartoznak, mivel ezen ágazatot a kérdést előterjesztő bíróság szerint „az adóelkerülés strukturálisan magas aránya jellemez”. E tekintetben ki kell emelni, hogy a Bíróság több esetben megállapította, hogy az EUM-Szerződés által biztosított alapvető szabadságok korlátozásának igazolása érdekében lehet az adókikerülés elleni küzdelemre és az adóellenőrzések hatékonyságára hivatkozni (2014. december 11-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-678/11, EU:C:2014:2434, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 63 Hasonlóképpen, a hatékony adóbeszedés biztosításának szükségessége közérdeken alapuló nyomós oknak minősül, amely alkalmas a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának igazolására (2014. december 11-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-678/11, EU:C:2014:2434, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 64 Pontosan e célkitűzés megvalósításába illeszkedik a jelen ítélet 58. pontjában említett beszédeket és közreműködéseket végző és olaszországi állandó telephellyel nem rendelkező ingatlanközvetítői szolgáltatók azon kötelezettsége, hogy ott adóügyi képviselőt jelöljenek ki. Mivel ugyanis e szolgáltatók mint „adóügyi felelősök” feladata a forrásadó beszedése az olasz hatóságok nevében, ez utóbbiak az adóügyi felelős közvetítésével azt szándékoznak biztosítani, hogy e feladat megfelelően kerüljön teljesítésre, és a beszedett összegeket megfelelően levonják, azokat ezt követően korrekt módon fizessék meg az adóhatóságnak, mivel már említésre került, hogy ezen ellenőrzési tevékenységet megkönnyítették az Olaszországban letelepedett, ingatlanközvetítési szolgáltatásokat nyújtók tekintetében, tekintettel arra, hogy mivel ők hajtják végre e levonásokat, amint az a jelen ítélet 53. pontjából következik, *ipso jure* megszerzik az „adóbeszedésre kötelezett”, vagyis a helyettes adófizető minősítést.
- 65 Végül paradox, hogy az alapeljárás felperesei azt kifogásolják az olasz adóhatósággal szemben, hogy az a 2017. évi adóügyi szabályozás elfogadásával az adóelkerülésre vagy az adócsalásra vonatkozó, azon körülményen alapuló általános vélelmet vezettek be, hogy valamely szolgáltató

- egy másik tagállamban telepedett le, amely vélelmet az EUMSZ 56. cikk tiltja (2014. június 19-i Strojírny Prostějov és ACO Industries Tábor ítélet, C-53/13 és C-80/13, EU:C:2014:2011, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), jóllehet e szabályozás, éppen ellenkezőleg, azt a feladatot rója azokra, hogy az adóhatóság nevében levonják a fizetendő adónak megfelelő forrásadót, és azt fizessék be az államkincstárnak, amely feladat ellenőrzését az olasz jogalkotó igyekezett megkönnyíteni egy adójogi felelős Olaszországban történő kijelölésének segítségével.
- 66 Meg kell tehát állapítani, hogy az olyan adóintézkedés, mint a 2017. évi adószabályozásból eredő kötelezettségek harmadik típusa, az EUM-Szerződéssel összeegyeztethető, jogszerű célt szolgál, és azt közérdeken alapuló nyomós okok igazolják.
- 67 Másodsorban, nem vitatható, hogy az ilyen típusú kötelezettségek az alapügy körülményeihez hasonló körülmények között alkalmasak az adóelkerülés elleni küzdelemre irányuló cél megvalósításának biztosítására.
- 68 Különösen fontos kiemelni azt a tényt, hogy – amint arra a főtanácsnok is lényegében rámutatott indítványának 2. és 3. pontjában – az alapügy felpereseihez hasonló, elektronikus portált üzemeltető ingatlanközvetítői szolgáltatások nyújtóinak igénybevétele exponenciális fejlődésen ment keresztül, és ezek a szolgáltatások, amelyek az interneten keresztül főszabály szerint határokon átnyúlóak lehetnek, mindazonáltal olyan bérbeadási ügyleteknek felelnek meg, amelyeknek pontosan meghatározott fizikai elhelyezkedésük van, következésképpen adóköteles jelleggel öltethet magára az érintett tagállam adójogától függetlenül.
- 69 Ezenfelül, attól a tényről függetlenül, hogy a szóban forgó ingatlanközvetítési szolgáltatásokat a tevékenységüket elektronikus portálok segítségével gyakorló szolgáltatók, mint például az alapügy felperesei nyújtják, vagy azokat hagyományosabb gazdasági szereplők, például ingatlanügynökségek nyújtják, meg kell állapítani, hogy e bérbeadások gyakran rövid időtartamúak a 2017. évi adószabályozás 4. cikkének (1) bekezdése értelmében véve. Következésképpen bármilyen módon közvetítsenek is az érintett szolgáltatók, az Olaszországban fekvő ugyanazon ingatlant egy adott adóév során a bérbeadó sokszor bérbe adhatja más tagállamokban illetőséggel rendelkező igénybe vevők részére olyan szolgáltatók közvetítésével, amelyek adott esetben maguk is más tagállam területén telepedtek le, és amelyeket ennek ellenére a bérbeadó által fizetendő forrásadó levonásának és az adóhatóság számára történő megfizetésének feladatával bíztak meg. Meg kell tehát állapítani, hogy az Olaszországban állandó telephellyel nem rendelkező ingatlanközvetítői szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók azon kötelezettsége, hogy adójogi képviselőt jelöljenek ki, alkalmas az adóelkerülés elleni küzdelem célkitűzésének megvalósítására és az adó pontos beszedésének lehetővé tételére.
- 70 Harmadsorban azt kell megvizsgálni, hogy az olyan intézkedés, mint a 2017. évi adószabályozásból eredő kötelezettségek harmadik típusa, nem lépi-e túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- 71 Először is, egy ilyen intézkedés arányosságának vizsgálata annak megállapítására vezet, hogy a jelen ítélet 60. pontjában hivatkozott ítélet alapjául szolgáló ügyektől eltérően, amely ügyekben az adózás szerinti tagállam területén az adójogi képviselő kijelölésére vonatkozó kötelezettség által érintett természetes vagy jogi személyek adóalanyok voltak, e kötelezettség a jelen ügyben olyan szolgáltatókat érint, amelyek adójogi felelősként jártak el, és e jogcímen már levonták az adóalanyok, vagyis az érintett ingatlanok tulajdonosai által fizetendő adónak megfelelő összeget az államkincstár javára. Az is igaz, hogy még egy ilyen esetben is, ebből a kötelezettségből az következik, hogy nem léteznek olyan megfelelő intézkedések az adóelkerülés elleni küzdelem

célkitűzésének megvalósítására és ezen adónak az érintett adóhatóság általi beszedésére, amelyek kevésbé korlátoznák a szolgáltatásnyújtás szabadságát, mint az adózás szerinti tagállamban lakóhellyel rendelkező vagy ott letelepedett adójogi képviselő kijelölése.

- 72 Továbbá, mivel e kötelezettséget az Olaszországban állandó telephellyel nem rendelkező, ingatlanközvetítési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók összességére kell alkalmazni különbségtétel nélkül, és amely szolgáltatók szolgáltatásnyújtásuk keretében úgy döntöttek, hogy beszedik a 2017. évi adójogi szabályozásban előírt szerződésekre vonatkozó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, illetve közreműködnek e bérleti díjak vagy ellenértékek beszedésében, például az e szolgáltatók által az államkincstár javára évente levont vagy levonható adóbevételek volumene szerinti különbségtétel nélkül, meg kell állapítani, hogy a 2017. évi adójogi szabályozásból következő kötelezettségek harmadik típusa túllép az e szabályozás célkitűzéseinek eléréséhez szükséges mértéken.
- 73 Végül, még ha igaz is az, hogy a tranzakciók és az érintett ingatlanközvetítő szolgáltatások nyújtói általi tranzakciókra alkalmas ingatlanok nagy száma összetetté teszi az adózás szerinti tagállam adóhatóságainak feladatát, ebből azonban – az olasz kormány állításával szemben – nem következik az, hogy egy olyan intézkedést kell alkalmazni, mint az e tagállamban lakóhellyel rendelkező vagy ott letelepedett adójogi képviselő kijelölésének kötelezettsége, tekintettel arra, hogy – először is – az első típusú kötelezettségek, amelyek éppen arra irányulnak, hogy ezen adóhatóságok számára meg kell adni minden olyan információt, amelyek lehetővé teszik az adó fizetésére kötelezett adóalanyok azonosítását és az adó alapjának meghatározását, másodsorban arra, hogy a kötelezettségek második típusa lehetővé teszi ezen adónak a forrásnál történő levonását, illetve, harmadsorban arra, hogy az olasz jogalkotó nem vette figyelembe annak lehetőségét, hogy ez az adójogi képviselő, amelyen keresztül biztosíthatja az adónak az e szolgáltatások nyújtói általi pontos beszedését és a vonatkozó összegeknek az államkincstárhoz való megfelelő továbbítását, valamely Olaszországban eltérő tagállamban is rendelkezhet lakóhellyel, illetve ott is letelepedhetett.
- 74 E tekintetben az az egyszerű megállapítás, hogy a székhelyre vonatkozó feltétel jobb biztosíték, mint az adójogi képviselőt terhelő adóügyi kötelezettségek hatékony teljesülése, nem bír relevanciával. Bár egy ilyen képviselő adóhatóság általi ellenőrzése nehezebbnek bizonyulhat, ha valamely másik tagállamban tartózkodik, mindazonáltal a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az adminisztratív nehézségek nem képeznek az uniós jog által biztosított valamely alapszabadság megsértésének indoklására alkalmas okot (lásd ebben az értelemben: 2014. december 11-én hozott, Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-678/11, EU:C:2014:2434, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 75 E körülmények között nem tűnik úgy, hogy az érintett szolgáltatókra adójogi minőségükben háruló kötelezettségek tiszteletben tartásának ellenőrzése nem biztosítható az EUMSZ 56. cikket kevésbé sértő intézkedésekkel, mint egy olaszországi adóilletőségű adójogi képviselő kijelölése.
- 76 Következésképpen – akárcsak a főtanácsnok indítványának 82. pontjában – rá kell mutatni, hogy az adóképviselő kijelölésére vonatkozó kötelezettség a 2017. évi adójogi szabályozás körülményeihez hasonló körülmények között ellentétes az EUMSZ 56. cikkel (lásd ebben az értelemben: 2007. július 5-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-522/04, EU:C:2007:405, 2014. december 11-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-678/11, EU:C:2014:2434).

- 77 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első és második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 56. cikket a következőképpen kell értelmezni:
- először is, azzal nem ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely az ingatlanközvetítői szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók tekintetében azok letelepedési helyétől és közreműködésük módjától függetlenül, az e tagállam területén található ingatlanokra vonatkozó, legfeljebb 30 napos, rövid időtartamú bérleteket illetően a közvetítésüket követően megkötött bérleti szerződésekre vonatkozó információk gyűjtésének, majd a nemzeti adóhatósághoz való továbbításának kötelezettségét írja elő, és amennyiben e szolgáltatók szedték be a vonatkozó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, illetve közreműködtek azok beszedésében, a bérlők által a bérbeadóknak fizetett összegek után fizetendő forrásadó levonásának, és ezen adónak az említett tagállam államkincstára részére történő megfizetésének kötelezettségét;
  - másodsorban, azzal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely az ingatlanközvetítői szolgáltatások nyújtói tekintetében az e tagállam területén található ingatlanokra vonatkozó, legfeljebb 30 napos, rövid időtartamú bérleteket illetően az adózás szerinti tagállamban adóilletőséggel rendelkező vagy ott letelepedett adójogi képviselő kijelölésének kötelezettségét írja elő, amennyiben ezen, az adózás szerinti tagállamtól eltérő tagállamban lakóhellyel rendelkező, illetve ott letelepedett szolgáltatók szedték be a vonatkozó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, illetve közreműködtek azok beszedésében.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdéstről

- 78 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 267. cikket, hogy az alapügyben részt vevő egyik fél által felvetett, az uniós jog értelmezésére vonatkozó kérdés esetén a nemzeti bíróság, amelynek határozata a belső jog értelmében nem támadható meg bírósági úton, továbbra is rendelkezik azzal a lehetőséggel, hogy önállóan fogalmazza meg a Bírósághoz előzetes döntéshozatalra előterjesztendő kérdéseket, vagy köteles ugyanazokat a kérdéseket feltenni, mint amelyeket az alapügyben részt vevő, az előzetes döntéshozatalra utalást kérelmező fél fogalmazott meg.
- 79 Amint arra a Bíróságnak a közelmúltban alkalma volt emlékeztetni, amennyiben a nemzeti bíróság határozatával szemben a nemzeti jogban nincs lehetőség semmilyen bírósági jogorvoslatra, e bíróság az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése értelmében főszabály szerint köteles a Bírósághoz fordulni, ha az uniós jog értelmezésére vonatkozó kérdés merül fel előtte (2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 80 Az olyan nemzeti bíróság, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, csak abban az esetben mentesülhet e kötelezettség alól, ha megállapítja, hogy a felmerült kérdés nem releváns, vagy a szóban forgó uniós jogi rendelkezést a Bíróság már értelmezte, vagy az uniós jog helyes értelmezése olyan nyilvánvaló, hogy az minden észszerű kétséget kizár (2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 81 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikk második bekezdése és az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése közötti összefüggésből következően abban a kérdésben, hogy határozatuk meghozatalának lehetővé tételéhez szükséges-e valamely uniós jogi kérdés eldöntése, az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti bíróságok ugyanolyan mérlegelési joggal rendelkeznek, mint az összes más nemzeti bíróság. E bíróságok ennél fogva nem kötelesek az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előttük felmerült valamely kérdést a Bíróság elé terjeszteni, ha a kérdés nem releváns, vagyis abban az esetben, ha a kérdésre adott válasz – bármi legyen is az – nem befolyásolhatná érdemben a jogvita megoldását (2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 Tehát kizárólag a jogvitában eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata annak megítélése is, hogy – tekintettel az ügy különleges jellemzőire – szükségesek és relevánsak-e a Bíróságnak feltett kérdései (2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 83 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti közvetlen együttműködésnek az EUMSZ 267. cikkel bevezetett rendszere a felek kezdeményezésétől független eljárás. Ezen utóbbiak nem foszthatják meg a nemzeti bíróságokat a jelen ítélet 81. és 82. pontjában említett mérlegelési hatáskör gyakorlását érintő függetlenségüktől többek között oly módon, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére kötelezik őket (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 84 Ebből az következik, hogy a Bíróság elé terjesztendő kérdéseket kizárólag a nemzeti bíróság határozhatja és fogalmazhatja meg, és az alapügyben részt vevő felek nem határozhatják meg és nem módosíthatják azok tartalmát (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 54. és 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 85 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 267. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben részt vevő egyik fél által felvetett, az uniós jog értelmezésére vonatkozó kérdés esetén a Bíróság elé terjesztendő kérdések meghatározása és megfogalmazása kizárólag a nemzeti bíróság feladata, e felek pedig nem határozhatják meg és nem módosíthatják azok tartalmát.

A költségekről

- 86 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) Az EUMSZ 56. cikket a következőképpen kell értelmezni:

- először is, azzal nem ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely az ingatlanközvetítői szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók tekintetében azok letelepedési helyétől és közreműködésük módjától függetlenül, az e tagállam területén található ingatlanokra vonatkozó, legfeljebb 30 napos, rövid időtartamú bérleteket illetően a közvetítésüket követően megkötött bérleti szerződésekre vonatkozó információk gyűjtésének, majd a nemzeti adóhatósághoz való továbbításának kötelezettségét írja elő, és amennyiben e szolgáltatók szedték be a vonatkozó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, illetve közreműködtek azok beszedésében, a bérlők által a bérbeadóknak fizetett összegek után fizetendő forrásadó levonásának, és ezen adónak az említett tagállam államkincstára részére történő megfizetésének kötelezettségét;
  - másodsorban, azzal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely az ingatlanközvetítői szolgáltatások nyújtói tekintetében az e tagállam területén található ingatlanokra vonatkozó, legfeljebb 30 napos, rövid időtartamú bérleteket illetően az adózás szerinti tagállamban adóilletőséggel rendelkező vagy ott letelepedett adójogi képviselő kijelölésének kötelezettségét írja elő, amennyiben ezen, az adózás szerinti tagállamtól eltérő tagállamban lakóhellyel rendelkező, illetve ott letelepedett szolgáltatók szedték be a vonatkozó bérleti díjakat vagy ellenértékeket, illetve közreműködtek azok beszedésében.
- 2) Az EUMSZ 267. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben részt vevő egyik fél által felvetett, az uniós jog értelmezésére vonatkozó kérdés esetén a Bíróság elé terjesztendő kérdések meghatározása és megfogalmazása kizárólag a nemzeti bíróság feladata, e felek pedig nem határozhatják meg és nem módosíthatják azok tartalmát.

Aláírások